

[Finansministeren.]

regeringsmagten, det var venstre, der udmærket vidste, hvordan forholdene lå, og det var venstre, der også vidste, at man ikke kunne klare sig med en tillægsbevillingsreserve på 150 mill. kr. Det er i virkeligheden at narre folketinget, og det skulle venstre have undladt.

Jeg kan sige til hr. Christophersen, at regeringen vil komme med et forslag til en anden tillægsbevillingsreserve og gøre det helt i den form, som finansudvalget måtte ønske.

Hr. Christophersen gjorde også nogle meget overfladiske betragtninger om statslånet, noget i stil med, at først øger man underskuddet, og så fjerner man det igen, og at det er frem og tilbage. Her har vi endnu en meget lidt interessant bogholderibetragtning sådan til brug på det agitatoriske overdrev. Hr. Christophersen ved lige så godt som andre, at denne sag har to sider, at underskuddet har en virkning, som er gunstig for beskæftigelsen og for produktionen. Vi har det økonomiske råds skøn, der viser, at der ellers ville være tale om et fald i bruttonationalproduktet på 2½ pct. Samtidig har et sådant underskud pengepolitiske ulemper, som statslånet skal neutralisere, og det kan som bekendt ske, uden at underskuddets gunstige virkninger på beskæftigelsen forskærtes. Venstre ville altså på nær 1-1,5 mia kr. — hvordan man nu vil se på tingene — have været i nøjagtig den samme pengepolitiske situation, nøjagtig den samme likviditetsmæssige situation, som den nuværende regering er det. Det er på denne baggrund, vi synes, at venstres holdning er overraskende uansvarlig i denne sag.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) kom også med nogle meget sædvanlige betragtninger om, at den offentlige sektor var en dårlig forretning for arbejderne. Det er naturligvis fuldstændig urigtigt. Hvordan beviser hr. Svend Andersen (Rosk. a.) nu denne påstand? Han beviser den overhovedet ikke, og det er der gode grunde til, det lader sig nemlig ikke gøre. Men hvad siger hr. Svend Andersen (Rosk. a.)? Ja, han siger noget, som er meget nemt og meget billigt, han trækker nemlig nogle enkelte mindre udgiftsområder frem, om hvilke enhver kan sige sig selv, at mange arbejdere må sige til

sig selv, at det er ikke noget, der har deres umiddelbare interesse, det er ikke noget, de har gavn af. Men det er jo ingen kunst, og det er ikke det, der er afgørende. Det, der er afgørende er, at det er meget nemmere at trække en række store udgiftsområder frem, som enhver arbejder ved med sig selv er til hans fordel; det gælder både sociale udgiftsområder, det gælder beskæftigelses- og produktionsfremmende udgiftsområder, det gælder skoleudgifter, det gælder sundhedsvæsenets udgifter og en lang række andre ting, som er noget helt andet end det småpjask, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) stod heroppe med.

Til fru Grethe Philip skal jeg sige, at jeg er ganske enig i — det følger af det, jeg allerede har sagt — at vi kan holde til et væsentligt underskud, når vi har lav økonomisk aktivitet og stor arbejdsløshed, og jeg er glad for, at fru Grethe Philip havde mod til at sige det. Det er der ikke så mange der har.

Jeg takker i den forbindelse også for tilslutningen til statslånet og skal ganske bekræfte, at de udgifter, der gennemføres til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, selvfølgelig ikke bør være varige, men skal ligge på linje med det, som er grundlaget også for regeringens beredskabsplan. Disse og andre udgifter skal kunne tilpasses situationen, sådan som den udvikler sig.

Jeg kan bekræfte, at regeringen agter at fremkomme med besparelsesforslag. Det er også et svar til hr. Christophersen, og jeg gør opmærksom på, at regeringen allerede har fremsat forslag om besparelser på de rammebelagte udgifter på 1,6 mia kr. i de kommende 3 år.

Jeg takker for fru Grethe Philips erkendelse af, at opgaven er meget vanskelig. Det er nemlig rigtigt. Den er meget vanskelig, og jeg takker også for fru Grethe Philips tilsgn om et samarbejde her.

Jeg bliver nødt til at gøre en bemærkning mere til fru Grethe Philip. Jeg synes, at fru Grethe Philip havde et angreb på socialministeren, som ikke var berettiget. Angrebet gik på, at socialministeren ikke i tilstrækkeligt omfang havde tilbagevist kritik i pressen af nogle af de besparelser, der var gennemført. Nu har jeg ikke haft tid til at foranstalte nogen større undersøgelse, men jeg har dog liggende i baghovedet både den ene